

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl Mgr. Ondřejem Mráкотou jako samosoudcem v právní věci žalobce **A. H.**, zastoupeného Mgr. Ivanem Stránským, advokátem se sídlem Jeseník, Masarykovo náměstí 151/22, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2009, č.j. KUOK/8366/2009, ve věci dopravního přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2009, č.j. KUOK/8366/2009, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jeseník (dále jen „městský úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 28.11.2008, č.j. MJ/32708/2008, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. b), d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008 (dále jen „zákon o přestupcích“), jichž se měl dopustit tím, že dne 11.6.2008 ve 22:40 hod. v obci Česká Ves řídil motorové vozidlo tov. zn. Suzuki Swift, rz: X po požití alkoholického nápoje. Po pozitivní dechové zkoušce měřícím přístrojem Dräger byl

zjištěn výsledek 0,53 promile alkoholu, kdy následně se přes výzvu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Tímto jednáním žalobce porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f) a ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném k 11.6.2008 (dále jen „zákon o silničním provozu“). V souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) byla žalobci dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a současně zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Současně navrhl, aby soud zrušil také prvostupňové rozhodnutí.

Podanou žalobu odůvodnil tím, že dne 11.6.2008 pracoval až do večerních hodin v obci Mikulovice na stěhování a malování bytu, do něhož se měl se svou přítelkyní nastěhovat. Jeho přítelkyni P. J. bylo v tento den špatně a dopoledne navštívila svou ošetřující lékařku, která jí pro bolesti břicha doporučila klidový režim, dietu a kapky Algifen. Proto také zůstala v jejich bytě v obci Lipová-lázně. Průběžně s ní telefonicky mluvil, neboť se domnívali, že může být těhotná. Ujišťovala jej, že je jí sice stále špatně, ale on že může v Širokém Brodě pracovat a přespat do rána. V průběhu prací vypil ve večerních hodinách dvě desetistupňová piva. Poté mu však náhle jeho přítelkyně zavolala, že je jí velmi zle, plakala do telefonu a prosila, ať rychle přijede domů. Měl o ni strach, proto nasedl do auta a jel do Lipové-lázně. V obci Česká Ves byl zastaven hlídkou policie, které se ihned přiznal, že vypil dvě piva. Dechovou zkoušku podstoupil, ale na odběr krve nejel, protože spěchal za svou přítelkyní. Na tomto postupu se v podstatě domluvil s policisty, kteří jej sami odvezli domů. Tito jej však nepoučili o tom, že se tímto jednáním dopouští přestupku a jaká je za tento přestupek možná sankce. Správní orgány tedy nesprávně posoudily jeho jednání jako přestupek, neboť vozidlo řídil, přestože byl pod vlivem alkoholu, neboť měl důvodnou obavu o zdraví své přítelkyně, posílené ještě možnostmi, že je těhotná. Záchranou službu nevolal, protože přítelkyni chtěl nejdříve vidět, aby nedošlo ke zbytečnému výjezdu sanitky. Jednal ve stresu, což poznamenalo jeho rozhodování. Rovněž tak se odmítl podrobit lékařskému vyšetření z důvodu co nejrychlejšího příjezdu ke své přítelkyni, jíž se navíc vybil telefon a neměl tedy možnost se s ní spojit. Nechtěl popírat skutečnost, že je pod vlivem alkoholu, což okamžitě přiznal. Jednal tedy v krajní nouzi, neboť bylo ohroženo zdraví a možné těhotenství jeho přítelkyně. Nesouhlasí přitom s názorem správních orgánů, že jeho přítelkyně nebyla v tak závažném zdravotním stavu, když jí nebyla ihned přivolána lékařská pomoc, ale byla jen kontrolně vyšetřena až následující den. Namítl, že správní orgány ani neprovedly jím navržený výslech jeho přítelkyně ke zjištění jejího zdravotního stavu a možného těhotenství v dané době a nezjistily tak stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Má za to, že tento výslech je nezbytný k prokázání možného těhotenství jeho přítelkyně, jejího zdravotního stavu ve večerních hodinách 11.6.2008, především jejího subjektivního vnímání a skutečností tak, jak mu je ve svém telefonátu popsala. Namítl, že každý z přestupků, z nichž byl uznán vinným, je třeba posuzovat odděleně. Správní orgány obou stupňů se však v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádávají jen s přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a ani v jednom rozhodnutí se

nezabývají jeho námitkou krajní nouze v případě přestupku, spočívajícího v odmítnutí lékařského vyšetření. V neposlední řadě se správní orgány nevypořádaly s otázkou materiální stránky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, jehož účelem je zamezit možnosti vyhnout se potrestání za přestupek řízení vozidla pod vlivem alkoholického nápoje. On se však k požití alkoholu přiznal a nepopírá jej. Zájem společnosti chráněný zákonem, tj. možnost zjistit ovlivnění řidiče alkoholem, tedy ohrožen nebyl, o čemž svědčí i to, že se v zásadě na postupu s hlídkou policie domluvil. Má tedy za to, že v daném případě není naplněna materiální ani subjektivní stránka přestupku, neboť v důsledku toho, že se s policisty domluvil na tom, že nepojede dávat krev, oni mu vyšli vstříc a odvezli jej domů, se domníval, že podstoupení lékařského vyšetření není nutné a jeho odmítnutí není přestupkem.

V podání doručeném soudu 27.4.2009 dále žalobce namítl, že k 1.1.2009 nabyla účinnosti novela § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, podle níž spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se již neprovede. Nová právní úprava je tedy pro žalobce příznivější.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť se vypořádal se všemi žalobcem zmiňovanými námitkami. Společenská nebezpečnost (materiální znak přestupku) je pak vysloven v jednotlivých ustanoveních zákona o přestupcích a pokud jde o subjektivní stránku (zejména zavinění), postačí v případě přestupku nedbalostní zavinění, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba zavinění úmyslného. To však není případ přestupků dle § 22 zákona o přestupcích a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění i v případě, že by nevěděl, že svým chováním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vzhledem k daným okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl.

Usnesením ze dne 23.3.2010, č.j. 58 Ca 7/2009-21, krajský soud řízení přerušil s tím, že jsou dány podmínky pro přerušení řízení podle ust. § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), protože dne 4.6.2009 byl u Ústavního soudu podán návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy týkající se zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Nálezem Ústavního soudu ze dne 25.10.2011, sp. zn. Pl ÚS 14/09, byl výše uvedený návrh zamítnut. Proto soud usnesením ze dne 21.12.2011, č.j. 58 Ca 7/2009-25, podle § 48 odst. 5 s.ř.s. vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Z obsahu správního spisu plyne, že dle oznámení přestupku Policie ČR ze dne 11.6.2008 byl žalobce podezřelý ze spáchání přestupků podle § 22 odst. 1 písm. b), § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, protože byl hlídkou Policie ČR dne 11.6.2008 ve 22:40 hod. v obci Česká Ves zastaven, když řídil osobní vůz Suzuki Swift, r.z. X směrem od obce Písečná na obec Jeseník. Po zjištění totožnosti byl žalobce vyzván k provedení dechové zkoušky, které se dobrovolně podrobil. Tato

byla pozitivní s výsledkem 0,53 g/kg alkoholu v dechu. Poté byl žalobce vyzván k provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve nebo moči, což odmítl. Žalobce s výsledkem dechové zkoušky souhlasil, uvedl, že alkohol počal požívat téhož dne v 21:30 hod. do 22:25 hod. a vyjádřil se tak, že vypil před jízdou dvě piva, jeho přítelkyni bylo velmi špatně od žaludku, volala mu, aby se ihned vrátil domů. Nevěděl, co s ní, byl si vědom toho, že jí měl říci, aby si zavolala lékařskou pomoc, ale „usedl za volant“, což nikdy předtím neudělal, svého jednání lituje. Součástí spisu je rovněž zápis o dechové zkoušce ze dne 11.6.2008 z 22:41 hod., z něhož je zřejmé, že žalobci bylo dechovou zkouškou naměřeno v dechu 0,53 g/kg alkoholu. Správní orgán I. stupně oznámením ze dne 29.10.2008 žalobci oznámil zahájení řízení pro podezření ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) a d) zákona o přestupcích, kterých se dopustí ten, kdo řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, pod kterou je ještě pod jejich vlivem a ten, kdo se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví s tím, že těchto přestupků se měl žalobce dopustit dne 11.6.2008 v obci Česká Ves. Současně městský úřad žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 20.11.2008, k žádosti žalobce bylo ústní jednání odročeno na den 24.11.2008, u něhož žalobce po příslušných zákonných poučeních uvedl, že dne 11.6.2008 bylo jeho přítelkyni velmi špatně, v dopoledních hodinách byla ošetřena svou lékařkou v její ordinaci. V daný den se stěhovali, protože jí bylo špatně, sdělil jí, aby zůstala v původním domě v Lipové. On stěhoval, po přestěhování všech věcí jí přes den kontroloval. Měli podezření, že je v jiném stavu, tvrdila mu, že odpočívala, bolelo jí břicho a bylo jí pořád špatně. Večer, cca po 22:00 hod., mu zavolala, že jí je strašně zle, plakala do telefonu, proto usedl za volant a jel, což by jinak nikdy neudělal. Jel ze Širokého Brodu, neuvědomil si, že předtím pil, čehož velmi lituje. Byl zastaven hlídkou Policie ČR, policistům zcela poskytl součinnost, řekl jim, že vypil dvě piva při malování v bytě. Celý den pro nervozitu nic nejedl, měl starost o svou přítelkyni, která byla sama doma, policistům také oznámil, že jeho přítelkyni bolí břicho, což bylo důvodem, že řídil. Neodmítl dechovou zkoušku, protože by se však zdržoval, když jeho přítelkyni bylo zle a vybil se jí telefon, řekl policistům, že „na krev“ jít odmítá s tím, že jeho přítelkyně je sama doma a neví, co s ní je. Tím se celý proces urychlil, vyjádřil se, policisté mu zakázali další jízdu a k návrhu samotných policistů jej tito odvezli k jeho přítelkyni. Jeho přítelkyně ležela v obývacím pokoji, sdělila mu, že jí bylo špatně celý den, měla křeče od žaludku. Poskytl jí první pomoc, uvařil jí čaj a ona mu řekla, aby počkali, jak jí bude, že popř. zavolají rychlou lékařskou pomoc. Poté usnuli a ráno vozem taxislužby jeli opět k její ošetřující lékařce na kontrolu, která jí nařídila klidový režim a předepsala léky. Žalobce vyjádřil svou lítost, poukázal na to, že v danou dobu jednal pod vlivem situace, kdy se jednalo o jemu velmi blízkou osobou, která byla ve špatném stavu. Potřebuje řídit motorová vozidla denně, každodenní jízda je pro něj nezbytností, na jeho obchodní činnosti je závislá celá jeho rodina, splácí úvěry. Šlo o situaci krajní nouze, kdy byl ohrožen zdravotní stav jeho přítelkyně, proto se u ní snažil být co nejdříve, podrobit se lékařskému vyšetření tedy odmítl pouze z těchto důvodů, sám se k požití alkoholických nápojů přiznal

a uvedl jejich množství, odpovědnosti se nevyhýbal. Navrhl důkaz svědeckou výpovědí své přítelkyně a předložil městskému úřadu lékařské zprávy ze dne 12.11.2008, podle něhož byla P. J. dne 11.6.2008 ošetřena MUDr. M. K. pro bolesti břicha, byl doporučen klidový režim, a ze dne 21.11.2008, podle něhož byla přítelkyně žalobce kontrolně vyšetřena 12.6.2008. Poté městský úřad vydal rozhodnutí ze dne 28.11.2008, v němž k námitkám žalobce dovodil, že z jeho strany nešlo o jednání v krajní nouzi dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích (městský úřad zjevně v důsledku písařské chyby uvedl odst. 1, což však nemá vliv na přezkoumatelnost jeho rozhodnutí – pozn. soudu), neboť nebyla splněna podmínka, že nebezpečí nebylo možno odvrátit jinak. To plyne dle městského úřadu z toho, že přítelkyně žalobce nebyla v tak závažném zdravotním stavu, když jí žalobce nepřivolal lékařskou pomoc v době, kdy jí poskytoval první pomoc daného dne, ale byla jen kontrolně vyšetřena až následujícího dne 12.6.2008 a nenastala u ní ani nutnost hospitalizace v nemocnici. Žalobce přitom sám mohl své přítelkyni přivolat lékařskou pomoc, která mohla z Jeseníku do obce Lipové-lázně přijet dříve, než žalobce z Mikulovic a mohl se také k ní dostavit i jinak než řízením vozidla, např. vozem taxislužby. Městský úřad dále uvedl, že zdravotní stav přítelkyně žalobce pravděpodobně nebyl od předchozího dne a uvedeného dne 11.6.2008 tak závažný, což lze dovodit rovněž z toho, že žalobce o ní celou dobu nepečoval, ale odjel do jiné obce, kde pobýval celý den. Žalobcem navržený výslech P. J. nepovažoval za nutný, neboť přestupkové jednání žalobce považoval za dostatečně prokázané lékařskými zprávami a jeho výpovědí. Při určení druhu sankce a její výměry přihlédl ke kritériím ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, a to zejména k závažnosti i k následkům spáchaného přestupku, neboť řízení vozidla pod vlivem alkoholu je považováno za jedno z nejzávažnějších porušení povinností řidiče, protože tím ve vysoké míře ohrožuje bezpečnost dalších účastníků provozu a také svou vlastní. Zohlednil však jako polehčující okolnost, že žalobce nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam, dále že v době spáchání přestupku (tj. ve 22:40 hod.) lze oprávněně předpokládat snížený provoz vozidel na pozemních komunikacích a tím také menší ohrožení jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích a také přihlédl k tomu, že žalobce spolupracoval s orgány policie i s ním. Dospěl pak k závěru, že v případě žalobce zcela postačí uložení sankcí na samé dolní hranici zákonných sazeb. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž vznesl totožné námitky jako v nyní podané žalobě a o jeho odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnil se závěry městského úřadu s tím, že skutečnost, že žalobce chtěl nejdříve svou přítelkyni vidět, jeho obavu ze zbytečného výjezdu sanitky a jednání ve stresu nelze považovat za okolnosti krajní nouze dle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích.

Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008 se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo

po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem. Podle písm. d) téhož ustanovení se přestupku dopustí také ten, kdo se přes výzvu podle zvláštního právního předpisu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví,

Byť je napadené rozhodnutí žalovaného poměrně stručné, je nutno vzít v potaz, že s rozhodnutím správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek. Správní orgán I. stupně se přitom ve svém rozhodnutí vypořádal prakticky se všemi námitkami žalobce, které vznášel v průběhu řízení, v podaném odvolání a rovněž v nyní projednávané věci před soudem a žalovaný se zcela ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí.

Krajský soud dospěl v první řadě k závěru, že není důvodná námitka žalobce, v níž namítá, že se správní orgány vypořádaly ve svých rozhodnutích pouze s přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť správní orgány vedly společné řízení o přestupcích a již správní orgán I. stupně se ve svém rozhodnutí ze dne 28.11.2008 zabýval oběma přestupky podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích i dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, k oběma těmito přestupkům učinil skutková zjištění, přičemž jejich spáchání bylo v zásadě nesporné, neboť sám žalobce připustil, že před jízdou dne 11.6.2008 vypil dvě 10° piva, souhlasil s naměřenou hodnotou alkoholu a rovněž z jeho výpovědi plyne, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl pod vlivem alkoholu. S ohledem na to, že žalobce své jednání nijak nezpochybňoval, bylo i ze strany správního orgánu I. stupně nadbytečné, aby se dále blíže v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval či podrobněji popisoval skutečnosti, které v zásadě nebyly sporné a daná jednání žalobce přilehavě posoudil jako přestupky dle výše uvedených zákonných ustanovení. Žalovaný se pak s těmito skutkovými zjištěními i jejich právním hodnocením městským úřadem ve vztahu k oběma přestupkům ztotožnil.

Nelze se žalobcem souhlasit ani v tom, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou krajní nouze, neboť již městský úřad ve svém rozhodnutí poukázal na to, že o stav krajní nouze se (dle obsahu rozhodnutí zjevně ve vztahu k oběma přestupkům) nejednalo, neboť nebyla splněna podmínka, že nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. V této souvislosti správní orgán I. stupně poukázal na to, že přítelkyně žalobce P. J. nebyla v tak závažném zdravotním stavu, protože jí žalobce nepřivolal lékařskou pomoc v době, kdy jí poskytoval první pomoc v den spáchání přestupků, ale kontrolně byla vyšetřena až následující den, nenastala u ní ani nutnost hospitalizace. Městský úřad k této námitce také uvedl, že žalobce sám mohl telefonicky přivolat P. J. pomoc, která mohla z Jeseníku do Lipové-lázní přijet dříve, než žalobce z části Široký Brod obce Mikulovice a rovněž se žalobce k ní mohl dostavit i jinak, např. vozem taxislužby. Rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce žalobce krajní nouze poukázal na to, že se s ní správně vypořádal již městský úřad v prvostupňovém

rozhodnutí a sám pak uvedl, že důvody uváděné žalobcem v odvolání a plynoucí i ze spisové dokumentace, pro něž se dopustil protiprávního jednání a důvody, pro které nebyla volána rychlá zdravotnická služba (tj., že nejprve chtěl svou přítelkyni vidět a obava z obvinění ze zbytečného výjezdu sanitky, kdy jednal ve stresu), nevylučují možnosti odvrácení nebezpečí jinak a nelze je považovat za okolnosti možné aplikace § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. K tomu žalovaný rozvedl, že ze strany správního orgánu I. stupně se nejednalo o bagatelizování zdravotního stavu přítelkyně žalobce, ale o skutečnosti zjištěné v přestupkovém řízení s tím, že samotná obava o zdravotní stav přítelkyně neopravňovala žalobce k porušení zákona, přičemž se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně.

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tedy nelze k žalobním námitkám považovat za nepřezkoumatelná, přičemž správní orgány se ve svých rozhodnutích, který tvoří jeden celek, náležitě vypořádaly také s kritérii dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích a v rámci tohoto hodnocení také s materiální stránkou přestupku, protože zejména správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí správně poukázal na skutečnost, že řízení vozidla pod vlivem alkoholu je jedním z nejzávažnějších porušení povinností řidiče, neboť tím ve vysoké míře ohrožuje bezpečnost dalších účastníků silničního provozu a rovněž svou vlastní. Toto hodnocení materiální stránky je dle obsahu jeho rozhodnutí je nutno vztáhnout k oběma přestupkům, které s ohledem na své skutkové podstaty, jejich smysl a účel přímo souvisí s řízením motorového vozidla po požití či pod vlivem alkoholu. Je proto logické, že z tohoto důvodu v některých částech rozhodnutí správních orgánů jejich hodnocení splývá, což však samo o sobě nemá za následek nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí orgánů.

Správní orgány, zejména městský úřad se také řádně v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v tehdy platném znění (dále jen „správní řád“) vypořádal s důkazním návrhem žalobce na provedení svědeckého výslechu P. J. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí jasně a srozumitelně vysvětlil, z jakých důvodů tento důkaz neprováděl, kdy uvedl, že její stav byl dostatečně prokázán lékařskými zprávami a výpovědí žalobce a žalovaný se s tímto hodnocením ztotožnil. Je vhodné také zdůraznit, že správní orgány nejsou dle § 52 správního řádu vázány důkazními návrhy účastníků a k tomu krajský soud uvádí, že s důvody neprovedení svědeckého výslechu jmenované se ztotožňuje a z týchž důvodů ani v řízení před soudem nevyhověl návrhu žalobce na jeho provedení, subjektivní vnímání situace přítelkyní žalobce nemá vliv, jak dále uvedeno, na zavinění a pohnutky žalobce, které jej ke spáchání přestupků vedly, a to ani ve vztahu k posouzení krajní nouze.

Krajský soud shodně se závěry správních orgánů neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že jednání, v nichž byly shledány oba výše uvedené přestupky, se dopustil v krajní nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích. Při posuzování krajní nouze není na rozdíl od nutné obrany rozhodující přiměřenost či nepřiměřenost způsobu odvrácení hrozícího nebezpečí. Rozhodující pro hodnocení vybočení z mezí krajní nouze je, bylo-li toto nebezpečí možno odvrátit jinak, nebo

zda způsobený následek je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.8.1971, sp. zn. 3Tz 54/71). Jakkoliv může být jednání žalobce ve vztahu k oběma přestupkům s ohledem na okolnosti věci do jisté míry lidsky pochopitelné, nelze v projednávané věci shledat naplněny znaky jednání v krajní nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, které zejména vyžaduje splnění podmínky, že nebezpečí nebylo možno odvrátit jinak (požadavek subsidiarity). Na tom nic nemění ani žalobcem uváděná skutečnost, že jeho přítelkyni se vybila baterie v mobilním telefonu, neboť, jak správně uvedl již městský úřad, z tvrzení žalobce plyne, že mobilním telefonem, nesprávně však situaci vyhodnotil, neboť měl možnost zavolat přítelkyni rychlou lékařskou pomoc (obrana žalobce, že nechtěl vyvolat zbytečný výjezd neobstojí, neboť s ohledem na jím popisované údaje, které mu přítelkyně sdělila, mohl mít důvody se o její zdravotní stav obávat), mohl zavolat vůz taxislužby nebo jinou osobu, která by jej k přítelkyni dovezla, popř. její zdravotní stav ověřila, navštívila jí (např. přátelé, rodinní příslušníci apod.). Z tohoto pohledu není pro rozhodnutí ve věci rozhodné ani subjektivní vnímání situace přítelkyní žalobce, neboť to byl právě žalobce, kdo mohl výše uvedené možnosti zvolit. Tyto důvody vylučující stav krajní nouze lze vztáhnout i na následující odmítnutí daného lékařského vyšetření, obdobné možnosti zavolat pomoc měl žalobce i při kontrole hlídkou Policie ČR, která by mu nepochybně také poskytla potřebnou součinnost v této situaci, neboť mezi úkoly Policie ČR náleží také podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ochrana bezpečnosti osob. Nebezpečí případně hrozící přítelkyni žalobce tedy bylo možno v případě daných přestupků spolehlivě a včas odvrátit jiným způsobem.

Z odůvodnění zejména rozhodnutí zejména správního orgánu I. stupně je zjevné, že se poměrně podrobně zabýval otázkou, zda jednání žalobce bylo v krajní nouzi, jaké pohnutky jej k tomuto jednání vedly, čímž však současně městský úřad implicitně dovodil splnění subjektivní stránky, která je charakterizována zaviněním žalobce. Krajský soud má rovněž za to, že v projednávané věci bylo k oběma přestupkům žalobce dáno jeho zavinění, a to minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, neboť žalobce byl držitelem řidičského oprávnění i v případě, že by nevěděl, že svým chováním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vzhledem k daným okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl (nadto je z jeho výpovědi před městským úřadem zřejmé, že dříve působil jako policista, u něhož se znalost právních předpisů vyžaduje).

Dále nemůže krajský soud souhlasit s námitkou žalobce, že v případě přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, tj. odmítnutí se na výzvu podrobit odbornému vyšetření, zda žalobce vozidlo neřídil pod vlivem alkoholu, nebyl materiální znak naplněn.

Toto ustanovení zákona o přestupcích totiž zajišťuje objektivizaci skutečnosti, zda motorové vozidlo řidič řídil pod vlivem alkoholu, což za tehdejší právní úpravy bylo možné právě jen daným odborným lékařským vyšetřením. Odmítnutím lékařského vyšetření pro zjištění ovlivnění alkoholem žalobcem tedy zájem společnosti –

možnost zjistit ovlivnění žalobce jako řidiče alkoholem a jeho objektivizace – tedy poškozen byl a ani této námitce žalobce přisvědčit nelze. Na tomto závěru nic nemění ani další námitka žalobce, že se na tomto postupu s hlídkou policie domluvil a tato jej i odvezla domů, popř., že jej o důsledcích odmítnutí hlídka nepoučila, neboť žalobce jako řidič je povinen znát pravidla silničního provozu a na ně navazující právní předpisy včetně povinností upravených zákonem o silničním provozu i související úpravou přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalobcova neznalost této právní úpravy jej tedy neomlouvá, přičemž nebylo povinností policistů jej o následcích jeho jednání poučovat a z jejich korektního postupu s ohledem na okolnosti případu vyvozovat důsledky, které z něj vyvozovat nelze. Navíc postup policistů, kteří žalobce dle jeho tvrzení dovezli domů, svědčí o tom, že ani ve vztahu k přestupku, spočívajícím v odmítnutí daného lékařského vyšetření, nejednal žalobce v krajní nouzi, neboť po setkání s přítelkyní a zjištění jejího stavu, mu nic nebránilo dále popřípadě změnit svůj původní závěr a lékařskému vyšetření se podrobit.

Protože od doby spáchání přestupku a rozhodování správních orgánů o něm došlo ke změně právní úpravy, je nutné poukázat, byť žalobce tuto námitku uplatnil opožděně po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s., na to, že odpovědnost účastníka provozu na pozemních komunikacích za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích (odmítnutí osoby přes výzvu podle zvláštního právního předpisu podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem či jinou návykovou látkou), nebyla nijak dotčena novelizací § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, provedenou zákonem č. 274/2008 Sb., tedy změnou podmínek, za nichž policista či jiná oprávněná osoba vyzve řidiče k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda řidič byl či nebyl ovlivněn alkoholem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2009, č.j. 6 As 40/2009-125)

S ohledem na další změnu právní úpravy od doby vydání napadeného rozhodnutí žalovaného se krajský soud zabýval i tím, zda obě jednání žalobce jsou i v současné době postihována jako přestupek a zda nová právní úprava není pro žalobce b) příznivější. Není tomu tak. Žalobce byl postižen za přestupky dle § 22 odst.1 písm. b), d) zákona o přestupcích, ve znění k 11.6.2008. Za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008, pak byla dle 22 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008, ukládána pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let a za druhý z těchto přestupků dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008, podle § 22 odst. 5 zákona o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008, pokuta od 10 000 Kč do 20 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Těmto přestupkům podle zákona o přestupcích, ve znění účinném k 11.6.2008, nyní odpovídají přestupky podle nyní platného a účinného § 125c odst.

1 písm. b) a d) zákona o silničním provozu je nadále za přestupek považováno jednání, jímž je způsobena dopravní nehoda, při které je jinému ublíženo na zdraví a současně je stále dle odst. 4 písm. a), c), odst. 5 téhož ustanovení postiženy týmiž sankcemi.

Pouze pro úplnost zbývá dodat, že je možný souběh obou projednávaných přestupků, jak lze dovodit např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2012, č.j. 7 As 77/2011-76.

Jak již výše uvedeno. správní orgány při ukládání sankcí žalobci postupovaly také v souladu s § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích a přestože shodně s krajským soudem neshledaly naplněny podmínky krajní nouze na straně žalobce a přihlédly i k tomu, že řízení předmětné přestupky náleží mezi nejzávažnější, zcela správně zohlednily i to, že žalobce nemá záznam v evidenční kartě řidiče, že v danou dobu bylo možné reálně očekávat snížený provoz a tím i menší ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, jakož i skutečnost, že ze strany žalobce jde o zcela ojedinělý exces, špatné vyhodnocení situace a žalobce se ke svému jednání v zásadě také plně doznal a o jeho projevené lítosti s ohledem na okolnosti případu a osobu žalobce nemá ani soud pochybnosti. Správní orgány tedy správně uložily sankce na samé spodní hranici zákonných sazeb a ani krajský soud tedy nemá prostor pro snížení těchto sankcí, popř. pro upuštění od nich dle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Na základě shora uvedeného proto dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti uplatněných žalobních námitek a podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, přičemž v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodoval bez nařízení jednání.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné konkrétní, účelně vynaložené náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. června 2012

Mgr. Ondřej Mrákota
samosoudce